

Китоби Юил ва Калисои Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоодикия — Шумораи сию нӯҳ

Jeff Pippenger

2026-02-02

Рақами сию нух

Санчиши дохилии ниҳони омега, ки пас аз санчиши берунии таҳкурсии алфай соли 2024 меояд, таърифи «анбор» ва «ғизо»-еро, ки дар анбор нигоҳ дошта мешавад, талаб мекунад. Ин санчиш набавист ва хатти дохилӣ ва берунии ҳақиқат дорад. Оё ҷавохирот бақияи Яъқуб Уайт аст, ё ҳақиқатҳои Каломи Худо? Онҳо ҳар дуянд.

Дар вақти 9/11, қавми Худо даъват шуданд, ки китоби хурдро бихӯранд ва ба роҳҳои қадимаи Ирмиё баргарданд, ки дар он ҷо таҳкурсии он вақт гузошта шуда буд. Дар 9/11 дида шуд, ки вақте ба Юҳанно, дар боби ёздаҳуми Ваҳй, гуфта шуд, ки чен кунад, ба ӯ гуфта шуд, ки ду чизро чен кунад. Ба ӯ гуфта шуд, ки ҳам маъбад ва ҳам ибодаткунандагони даруни онро чен кунад. Ба ӯ гуфта шуд, ки саҳни ҳавлии 1,260 соли поймол кардани қудс ва лашкар аз ҷониби халқҳо ғайрияҳудро канор гузорад. Қудс ва лашкар ҳамон маъбад ва ибодаткунандагони даруни он мебошанд.

Дар соли 2023, ҳамон фариштае, ки дар 9/11 нозил шуда буд, боз нозил гардид ва паёми Нидои Нимашабро аз мӯҳр кушод, ва сипас дар соли 2024 санчиши берунаи бунёди дар бораи он ки оё рамзи Рум ҳанӯз ҳам рӯйёро, чунон ки барои Миллеритҳо барқарор карда буд, барқарор месозад.

«Равзанаҳои кушода»-и осмон расидани имтиҳони дохилии омегаи маъбад ва даъватро ба «бозгаштан» муайян месозанд. Ин имтиҳон шинохтани ду рамзро талаб мекунад. Вақте ки фариштаи сеюм дар соли 1844 омад, ва сипас боз дар 11-уми сентябр, ба Юҳанно гуфта мешавад, ки маъбад ва парастандагони дар он бударо чен кунад; ҳамин тавр кори нубуввати чен кардани маъбад ва парастандагон дар соли 2023 муайян карда мешавад. Малоҳӣ ин саволро ба миён меорад, ки «анборхона» чист, ва «хӯрок» чист? Ҳамин саволҳо дар хоби Миллер чунин мебуданд: «сандукча» чист, ва «ҷавохирот» чист?

Хоби Миллер тирезаҳои кушодаи осмонро ҳамчун ҳамон нуқта муайян мекунад, ки дар он ҷо калисои пирӯзманд дар Ваҳй боби нӯздаҳум дар катони сафед бардошта мешавад, то бар аспҳои сафеди лашкари Худованди лашкарҳо савор гардад. Тирезаҳои кушода он ҷое ҳастанд, ки баракат ё лаънати Малоҳӣ фуру рехта мешавад. Тирезаи кушодаи Миллер он ҷое аст, ки ахлот бардошта дур карда мешавад ва ҷавохирот ба қуттӣ ҷамъ оварда мешавад.

Аввалин ишора ба равзанаҳои осмон дар достони Нух аст, ва ҳангоме ки он равзанаҳо кушода шуданд, ҷиҳил рӯз ва ҷиҳил шаб борон борид. Вақте ки равзанаҳо кушода мешаванд, ҳашт ҷон бар киштӣ ҳастанд. Таъмид дар Баҳри Сурх ҷиҳил соли саргардониро оғоз бахшид, то даме ки Урдун убур карда шуд. Вақте ки баъдтар Масех дар ҳамон макон

таъмид гирифт, Ў ба биёбон барои чихил рӯз бурда шуд. Вақте ки Ў эҳё шуд, чунон ки тавассути таъмиди Ў пешнамоӣ гардида буд, Ў пеш аз суъуд ба осмон шогирдонро чихил рӯз таълим дод.

Вақте ки калисо аз калисои мубориз ба калисои зафарманд табдил меёбад, подшоҳ Довуд, ки сйсола аст, чихил сол салтанат хоҳад кард. Калисои зафарманд бо пайғамбар, коҳин ва подшоҳ намояндагӣ мешавад. Пайғамбаре, ки ҳангоме ки хизмати бисту дусолаи худро оғоз кард, сйсола буд, Ҳизкиёл буд; ва ӯ он хизматро замоне оғоз кард, ки осмонҳо кушода шуданд.

Ва дар соли сиюм, дар моҳи чорум, дар рӯзи панҷуми моҳ, ҳангоме ки ман дар миёни асирон назди рӯди Кобар будам, осмонҳо кушода шуданд, ва ман рӯёҳои Худоро дидам. Ҳизкиёл 1:1.

Юсуф дар сисолагӣ ба ҳукмронӣ ҳамчун коҳин оғоз намуд, ва ӯ бо боди шарқии Ислон, ки бухрони рӯ ба афзоишро меовард, рӯ ба рӯ гардид; бухроне, ки ба Миср — аждаҳое, ки дар баҳр меҳобад, — имкон дод, то ҳукумати ягонаи ҷаҳониро ҷорӣ намояд. Дар он бухрон Юсуф ғизоро ба анборҳо ҷамъ овард.

Дар моҳи июли соли 2023 овозе дар биёбон шунида шуд; сипас Шери қабилаи Яҳудо ба кушодани муҳрҳои паёми Фигони Нимашаб оғоз намуд. Дар соли 2024, имтиҳони асосии зоҳирии алфа ду табақаро аз ҳам ҷудо кард, ва раванди кушодани муҳрҳо идома ёфт. Ҳоло, дар соли 2026, имтиҳони дохилии маъбади омега, ки бори дигар ду табақаро аз ҳам ҷудо хоҳад кард, фаро расидааст.

Ҳафтаи муқаддасе, ки дар он Масех, ҳамчун Фиристодаи Аҳд, аҳдро бо бисёриҳо устувор гардонид, ҳавлӣ ва Ҷои Муқаддас аст. Аз 22 октябри соли 1844 то он даме ки Микоил бархезад (чунонки Ў дар анҷоми ҳамон ҳафтаи муқаддас, вақте ки Истефанус сангсор карда шуд, бархост) Қудси Муқаддасхост. Идҳои баҳорӣ дар он ҳафтаи муқаддас ба иҷро расиданд ва онҳо алфай идҳо мебошанд; ва идҳои тирамоҳӣ — карнайҳо дар рӯзи якум, Рӯзи Кафорат дар рӯзи даҳум, ва сипас Иди Сукна аз рӯзи понздаҳум то бисту дуюм — омегаи идҳо мебошанд.

Ба ҳамон тавр, тимсолҳое, ки ба омадани дуҷум марбутанд, бояд дар вақте ки дар хизмати рамзӣ муайян гардидааст, иҷро шаванд. Дар низоми Мӯсоӣ поксозии муқаддасгоҳ, ё Рӯзи бузурги Каффора, дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтуми яҳудӣ ба амал меомад (Leviticus 16:29–34), вақте ки саркоҳин, пас аз он ки барои тамоми Исроил каффора ба ҷо оварда, ва ба ин васила гуноҳҳои онҳоро аз муқаддасгоҳ дур мекард, берун омада, халқро баракат меод. Ҳамин тавр бовар карда мешуд, ки Масех, Саркоҳини бузурги мо, зоҳир хоҳад шуд, то заминро бо несту нобуд сохтани гуноҳ ва гуноҳкорон пок намояд, ва қавми мунтазири Худо бо ҷовидонзиндагӣ баракат диҳад. Рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум, Рӯзи бузурги Каффора, замони поксозии муқаддасгоҳ, ки дар соли 1844 ба бисту дуҷуми октябр мувофиқ меомад, ҳамчун вақти омадани Худованд пазируфта мешуд. Ин бо далелҳое, ки қаблан пешниҳод гардида буданд, мувофиқат дошт, ки 2300 рӯз дар тирамоҳ ба анҷом мерасиданд, ва ин ҳулоса раднопазир менамуд.

«Дар масали Матто 25 давраи интизорӣ ва ҳоболудӣ бо омадани домод пайравӣ мешавад. Ин мувофиқи далелҳое буд, ки ҳоло пешниҳод гардиданд, ҳам аз нубувват ва ҳам аз рамзҳо. Онҳо дар бораи ҳаққонияти худ итминони қавӣ ба вучуд оварданд; ва “нидои нимишаб” аз ҷониби ҳазорон имондорон эълон гардид.»

«Чун мавҷи пурзӯри баҳр ин ҳаракат саросари заминро фаро гирифт. Аз шаҳр ба шаҳр, аз деҳа ба деҳа, ва то ба ҷойҳои дурдасти кишвар расид, то он даме ки қавми интизорбудаи Худо қомилан бедор гардид. Фанатизм дар пеши ин эълон мисли шабнамаи барвақтӣ пеши офтоби тулӯқунанда нопадид шуд. Имондорон диданд, ки шубҳа ва ҳайрати онҳо бартараф шудааст, ва умеду далерӣ дилҳои онҳоро ба ҳаракат овард. Ин қор аз он ифротҳое озод буд, ки ҳамеша ҳангоме зоҳир мешаванд, ки ҳаяҷони инсонӣ бе таъсири идорақунандаи Қалом ва Рӯҳи Худо вучуд дорад. Он аз рӯи хусусият ба он давраҳои фурутанӣ ва бозгашт сӯи Худованд монанд буд, ки дар миёни Исроили қадим пас аз паёмҳои мазамнат аз ҷониби хизматгорони Ӯ ба амал меомад. Он аломатҳоро дар худ дошт, ки қори Худоро дар ҳар аср нишон медиҳанд. Дар он шодии қаме аз ҳад эҳсосӣ буд, балки бештар тафтиши амиқи дил, иқрори гуноҳ ва тарки ҷаҳон. Омодагӣ барои мулоқот бо Худованд бори рӯҳҳои пуриштироб буд. Дуои пойдор ва тақдиси қомилу бечунучаро ба Худо вучуд дошт». «The Great Controversy», 400.

Идҳои баҳорӣ дар ҳафтаи муқаддас ба иҷро расиданд, ва борони барвақтӣ ё алфа он гоҳ дар Пантикост рехта шуд, ва ба ин васила рехта шудани борони охиринаро дар идҳои тирамоҳӣ тимсол намуд. Он идҳои баҳорӣ дар Ибодат 23, оятҳои як то бисту ду баён шудаанд. Идҳои тирамоҳӣ дар оятҳои 23 то 44 мебошанд. 2300 сол шуморо ба 1844 мерасонад. Бисту ду оят барои идҳои баҳорӣ ва бисту ду оят барои идҳои тирамоҳӣ. Ду маҷмӯаи бисту дутоӣ дар боби бисту сеюм.

Иди қарнаӣҳо ҳушдоре буд, ки доварӣ пас аз даҳ рӯз воқеъ хоҳад шуд, ва иди ҳаймаҳо ҷашни шодӣ барои гуноҳоне буд, ки дар Рӯзи Қаффорат баҳшида шуда буданд. Шанбе ва рӯзи ҳаштуми пас аз ид оромии шанбегии ҳазорсолаи заминро ифода мекунанд.

Лекин, эй маҳбубон, аз ин як чиз беҳабар набошед, ки назди Худованд як рӯз мисли ҳазор сол аст, ва ҳазор сол мисли як рӯз. 2 Peter 3:8.

Ҷариштаи аввал оғози довариро эълон намуд, ва дар он сатҳи нубувватӣ, соли 1798, ки «замони охир»-и Дониёл буд, иҷрои иди қарнаӣҳо мебошад; аммо 11 августи соли 1840 паёми қушодашудаи ҷариштаи аввал, ки ба соли 1798 тааллуқ дошт, бо иҷрои нубуввати войи дуом қувват баҳшида шуд. Исломи қисми ҳушдори иди қарнаӣҳо мебошад, ки рӯзи наздикшавандаи довариро эълон мекунад.

Барои онҳое ки омодаанд бубинанд, идҳои тирамоҳии қарнаӣҳо ва ҳаймаҳо идҳои алфа ва омега-ро ифода мекунанд, бо доварӣ дар миён. Тасодуфӣ нест, ки ин идҳо дар Ибодот боби бисту се муайян шудаанд. Бисту се рамзи қаффора аст. Тасодуфӣ нест, ки иди аввал дар рӯзи якуми моҳи ҳафтум аст ва иди охир дар рӯзи бисту дуом анҷом меёбад. Иди қарнаӣҳо ҳарфи аввали алифбои ибронӣ аст, Рӯзи Қаффора ҳарфи миёна аст, ва Иди Ҳаймаҳо ҳарфи бисту дуоми алифбои ибронӣ аст.

Боби бисту сеюм, оятҳои 23 то 44-и Аҳбори Левизодагон аз бисту ду оят иборат аст, ки дар дохили «чаҳорчӯбаи ҳақиқат» ҷой гирифтаанд. Рӯзи даҳум, ки дар миёна қарор дорад, озмоишро муайян мекунад, зеро даҳ рамзи озмоиш аст, ва рӯзи Кафорат он ҷоест, ки дар он исёни гумшудагон сабт ва ҳал карда мешавад, ва он исён бо ҳарфи сиздахуми алифбои ибронӣ ифода мегардад. Ҳарфи миёнаи калимаи ибронӣ «ҳақиқат» ҳарфи сиздахум аст, ва он бо рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум мувофиқат мекунад, ва ҳамчун аломати роҳ он дорони хусусиятҳои пешгӯёнаи алифбои ибронӣ ва он рӯзи муайян мебошад. Даҳ ҷамъ бар сиздах бисту се мешавад. Ҳафтод ҳосили 10 зарби 7 аст, ва рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум низ ба ҳафтод баробар аст, ки рамзи поёни давраи имтиёз мебошад.

Он гоҳ Петрус назди Ӯ омада, гуфт: «Худовандо, бародарам чанд бор бар зидди ман гуноҳ кунад, ва ман ӯро биомурзам? Оё то ҳафт бор?» Исо ба ӯ гуфт: «Ба ту намегӯям: То ҳафт бор, балки: То ҳафтод бор ҳафт бор». Матто 18:21, 22.

Барои Исроили қадим чорсаду навад сол муқаррар карда шуда буд. Ин солҳо аз ду ҳазору сесад сол ҷудо карда шуда, ба сурати ҳафтод ҳафта ифода ёфта буданд; бинобар ин, Исо муайян намуд, ки ҳадди вақти имтиёз чорсаду навад сол аст, ки дар Дониёл боби нӯҳ ба воситаи «ҳафтод» ҳафта ифода шудааст.

Ҳафтод ҳафта бар қавми ту ва бар шаҳри муқаддаси ту муқаррар карда шудааст, то ки исён ба анҷом расад, ва ба гуноҳон хотима дода шавад, ва барои шарорат қафорат ба амал ояд, ва адолати ҷовидонӣ оварда шавад, ва рӯё ва нубувват мӯҳр гардад, ва Қуддуси муқаддастарин тадҳин карда шавад. Дониёл 9:24.

Калимаи ибрии, ки ба тарзи «бурида шудан» тарҷума шудааст, дар Аҳди Қадим танҳо дар ҳамин оят ба қор рафтааст, ва маънои он «муайяншуда ё фармудашуда» мебошад. Он аз калимае фарқ мекунад, ки маъмулан истифода мешавад ва ба тарзи «бурида шудан» тарҷума мегардад, ки бар асоси он аст, ки Абром дар қадами аввали аҳд дар Ҳастӣ понздаҳ қурбонихоро бурид. «Муайян» ва «фармуда» шуда буд, ки Исроил чорсаду навад соли муҳлати озмоишӣ хоҳад дошт, ва сипас онҳо ҳамчун қавми аҳди Худо бурида хоҳанд шуд. Ду нави гуногуни «бурида шудан»; яъне, ки ин муддатро ҳамчун давраи озмоишӣ намоёндагӣ мекунад, ки ба воситаи шумораи ҳафтод аз шумораи бузургтаре «бурида шуда» буд, ва ҳангоме ки «шароби нав»-и Юил аз даҳони онҳо «бурида мешавад», муҳлати имтиёз ба поён мерасад. Ҳафтод анҷоми муҳлати имтиёзро ифода мекунад.

Идҳои тирамоҳӣ се марҳилаи калимаи ибрии «ҳақиқат»-ро дар бар мегиранд. Идҳои тирамоҳӣ аз Ибодат 23:23 оғоз меёбанд, аломати миёнаи рӯзи Кафорат рӯзи даҳум ва ҳарфи сиздахум аст, ки ба 23 баробар мешавад, ва иди Хаймаҳо дар рӯзи бисту дуюм ба анҷом мерасад, ва сипас шанбеи олии, ки пас аз ид меояд, ва порча дар 23:44 ба анҷом мерасад.

Левит маънои қосимоти левиро дорад. Идҳои баҳорӣ дар боби 23:1–22 тасвир шудаанд, сипас идҳои тирамоҳӣ дар 23:23–44 тасвир гардидаанд. Идҳои баҳорӣ бо бисту ду оят ифода ёфтаанд, ва алифбои ибронӣ бисту ду ҳарф дорад. Идҳои тирамоҳӣ низ дар бисту ду оят баён шудаанд. Иди қарнайҳо наздикшавии довариро дар Рӯзи Каффора эълон мекунад. Сипас Иди Хаймаҳо ҳафт рӯз давом мекунад, ки дар рӯзи бисту дуюми моҳи ҳафтум ба поён

мерасад. Рӯзи аввали ин ҳафт рӯз шанбеи маросимӣ буд, ҳамчунон ки рӯзи ҳаштум низ буд, ки рӯзи баъд аз иди ҳафтрӯза буд. Рӯзи аввал ва рӯзи ҳаштум рӯзи ҳаштумро рамзи ҳаштуми аз ҳафт мегардонанд.

Ба фарзандони Исроил суҳан ронда, бигӯ: рӯзи понздаҳуми ин моҳи ҳафтум иди хаймаҳо барои ҳафт рӯз ба ҳузури Худованд бошад. Дар рӯзи аввал маҷлиси муқаддас бошад; ҳеҷ кори хизматиро дар он анҷом надихед. Ҳафт рӯз қурбонии оташин ба Худованд тақдим намоед; дар рӯзи ҳаштум барои шумо маҷлиси муқаддас бошад; ва қурбонии оташин ба Худованд тақдим намоед: он анҷумани ботантана аст; ва ҳеҷ кори хизматиро дар он анҷом надихед. ... Ҳамчунин, дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум, вақте ки ҳосили заминро ҷамъ овардаед, ба Худованд барои ҳафт рӯз ид нигоҳ доред: дар рӯзи аввал шанбе бошад, ва дар рӯзи ҳаштум шанбе бошад. Ибодат 23:34–36, 39.

Шанбеи маросимии рӯзи ҳаштум Шанбеи ҳазорсоларо ифода мекунад, ки пас аз иди Хаймаҳо фаро мерасад. Саргардонии Исроили қадим дар биёбон ба муддати чиҳил сол бо зистан дар хаймаҳо дар айёми иди Хаймаҳо ёдоварӣ мегардад, ва он на танҳо рехта шудани борони охирро ифода мекунад, балки замони тангии Яъқубро низ, вақте ки фариштагон содиқони Худоро барои ҳифз ба теппаҳо ва кӯҳҳо раҳнамоӣ кардаанд.

«Дар вақти мусибат, ҳамаи мо аз шаҳрҳо ва деҳот гурехтем, вале шарирон моро таъкиб мекарданд, ва ба хонаҳои муқаддасон бо шамшер дохил мешуданд. Онҳо шамшерро бардоштанд, то моро бикушанд, аммо он шикаст ва афтод, ва мисли қоҳе комилан бенеру монд. Он гоҳ ҳамаи мо рӯзу шаб барои ҳалосӣ нидо мекардем, ва он нидо ба ҳузури Худо баромад. Офтоб баромад, ва моҳ бозистод. Қўйҳо аз равон шудан монданд. Абрҳои тираи ғализ бархостанд, ва ба ҳам бархўрданд. Аммо як макони софе аз ҷалоли устувор вучуд дошт, ки аз он ҷо овози Худо, мисли овози обҳои бисёр, меомад, ки осмонҳо ва заминро ба ларза меовард. Осмон кушода ва баста мешуд, ва дар изтироб буд. Кӯҳҳо мисли найе дар бод меларзиданд, ва сангҳои пора-пораро ба ҳар сӯ меафканданд. Баҳр мисли дег мечўшид, ва бар замин сангҳо мепартофт. Ва ҳангоме ки Худо рӯз ва соати омадани Исо ро баён мекард, ва аҳди ҷовидониро ба қавми Худ месупурд, Ё як ҷумла мегуфт, ва баъд таваққуф мекард, дар ҳоле ки он суҳанон дар саросари замин танин меандоختанд. Исроили Худо бо ҷашмони ба боло дўхташуда меистоданд, ба суҳаноне ки аз даҳони Яҳува мебаромаданд ва мисли ғуруши баландтарин раъд дар саросари замин танин меандоختанд, гўш медоданд. Он саҳна ба таври даҳшатноке ҷиддӣ ва пурҳайбат буд. Дар поёни ҳар ҷумла, муқаддасон нидо мекарданд: «Ҷалол! Ҷалелуёҳ!» Чехраҳояшон бо ҷалоли Худо мунаввар шуда буд; ва онҳо бо он ҷалол медурахшиданд, чунон ки рӯи Мусо ҳангоме ки аз Сино фуруд омад, медурахшид. Шарирон аз барои он ҷалол наметавонишанд ба онҳо бингаранд. Ва вақте ки баракати бепоён бар онҳое эълон гардид, ки Худоро эҳтиром намуда, рӯзи шанбеи Ёро муқаддас нигоҳ дошта буданд, бар Ҳайвон ва бар Сурати ӯ фарёди азими пирӯзӣ бархост.»

«Пас иди ибтилои ҷашни юбилей фаро расид, вақте ки замин бояд ором мегирифт». Review and Herald, July 21, 1851.

Исои Масеҳ бозмегардад ва замин ба муддати ҳазор сол оромӣ меёбад, чунон ки ин ба воситаи шанбеи соли ҳафтуми замин ва юбилей пешакӣ нишон дода шудааст. Дар ояти сеюми боби бисту сеюми китоби Ибодат, шанбеи рӯзи ҳафтум барои инсон ҳамчун муқаддимаи он бобе муайян мешавад, ки бо ҳаштумин — яъне аз миёни ҳафт — анҷом меёбад ва шанбеи соли ҳафтумро, ки замин дар он оромӣ меёбад, ифода мекунад.

Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт: «Ба банӣ-Исроил сухан бигӯ ва ба онҳо бигӯ: Дар бораи идҳои Худованд, ки онҳоро ҳамчун анҷуманҳои муқаддас эълон хоҳед кард, инҳоянд идҳои Ман. Шаш рӯз кор карда шавад; вале рӯзи ҳафтум шанбеи оромии комил, анҷумани муқаддас аст; дар он ҳеҷ коре накунад: он шанбеи Худованд аст дар ҳамаи масканҳои шумо». Ибодат 23:1–3.

Алфай боби бисту сеюмин Шанбеи рӯзи ҳафтум аст, ва омегаи ин боб ҳазор соли ҳолӣ будани замин аст, ки намунаи он дар Шанбеи соли ҳафтум барои замин ва дар юбилей пешакӣ нишон дода шудааст. Алфай боб идҳои баҳорист, ки аз Шанбеи рӯзи ҳафтум оғоз ёфта, дар ояти бисту дуюм ба анҷом мерасад; ҳол он ки омегаи боб дар рӯзи бисту дуюми моҳи ҳафтум ба поён мерасад ва баъд аз он Шанбеи маросимии рӯзи ҳаштум меояд, ки Шанбеи соли ҳафтум барои заминро ифода мекунад.

Оятҳои як то бисту ду кори Масеҳро ҳамчун Саркоҳини Осмонӣ дар ҷои муқаддас ифода мекунад; оятҳои бисту се то чилу чор кори Ёро дар Қудс-ул-ақдос ифода мекунад. Китоби Левӣ рамзи қоҳинон аст ва хизмати сарқоҳинонаи Масеҳро ифода мекунад. Шанбеи алфай рӯзи ҳафтуми ҳафта то офариниш бозмегардад, ва шанбеи омегаи соли ҳафтум то замини навшуда мерасад. Левӣ бисту се аз лиҳози таърихӣ аз офариниш то бозофариниш доман мекашад.

Шодмонӣ ё шармандагии паёми нубувватӣ рамзи онҳост, ки паёми Нидои Нисфишаб ё як тақаллубро доранд. То он даме ки ин ҳақиқат дар ривоят ба ҳисоб гирифта нашавад, масъалае, ки шармандагиро ба вуҷуд меорад, аз назар дур мемонад. Онҳое ки рағбани ҳақиқиро дар ихтиёр доранд, ин нуктаро аз даст нахоҳанд дод. Шодмонӣ ба воситаи онҳое ифода меёбад, ки гуноҳхояшон бардошта шудаанд, ва онҳоро қасоне намоёндагӣ мекунад, ки ҷашни хаймаҳоро таҷлил менамоянд.

Ва Калом ҷисм гардид ва миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ёро дидем, ҷалолеро, ки ҷун яғоназодаи Падар аст,) пур аз файз ва ростӣ. Юҳанно 1:14.

Калимаи юноние, ки ба «икомат кард» тарҷума шудааст, маънои «хайманишинӣ кардан»-ро дорад. Исои Масеҳ ҷисм гардид ва дар миёни мо хайманишинӣ кард. Ё табиати инсонии моро, хаймаи моро, ҷодари моро, кулбаи моро, ҷисми моро ба Худ гирифт. Петрус инро ҷунин баён кардааст:

Бале, то даме ки дар ин хайма ҳастам, салоҳ медонам, ки шуморо бо ёдрас кардан бедор созам; зеро медонам, ки ба зудӣ ин хаймаи худро тарк хоҳам кард, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ ба ман нишон додааст. 2 Петрус 1:13, 14.

Павлус инро ҷунин гуфт:

Зеро мо медонем, ки агар хонаи заминии ин хаймаи мо вайрон гардад, мо бинои аз Худо дорем, хонае ки бо дастҳо сохта нашудааст, абадӣ дар осмонҳо. Зеро дар ин мо нола мекунем, бо иштиёқи зиёд орзу дорем, ки бо хонаи худ, ки аз осмон аст, пӯшида шавем; агар, воқеан, пӯшида шуда, бараҳна ёфт нашавем. Зеро мо, ки дар ин хайма ҳастем, зери бор нола мекунем; на аз он сабаб ки мехоҳем либос аз тан барканем, балки мехоҳем бар он либоси дигар пӯшида шавем, то ки мирандагӣ аз ҷониби ҳаёт фуру бурда шавад. 2 Кӯринтиён 5:1–4.

Иди хаймаҳо рамзи мӯҳр задани яксаду чихилу чаҳор ҳазор аст, ки ҳангоме ба анҷом мерасад, ки равзанаҳои осмон кушода мешаванд. Вақте ки гуноҳҳои яксаду чихилу чаҳор ҳазор бардошта мешаванд, Рӯҳулқудс беандоза бар калисои ғолиб рехта хоҳад шуд. Доварӣ барои яксаду чихилу чаҳор ҳазор ба поён мерасад, ва онҳое ки мӯҳр зада шудаанд, бо қудрати Рӯҳулқудс, чунон ки дар Иди Хаймаҳо мучассам гардидааст, берун мераванд, то нидои пурқуввати фариштаи сеюмро эълон намоянд.

Бадани мо маъбад аст, ва хаймае, ки маскан аст. Онҳое ки барои ҷашн гирифтани иди хаймаҳо ба Ерусалим ҷамъ меомаданд, ҷашн мегирифтанд, ки гуноҳхояшон маҳв гардидааст. Мусо барои барпо кардани маскан дар биёбон истифода шуд, ва иди хаймаҳо дар анҷом бо зистан дар хаймаҳо дар биёбон ҷашн гирифта мешуд, зеро Исо ҳамеша анҷомро бо ибтидо тасвир мекунад.

Пас, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо, Масеҳи Исо, диққат намоед; Ў ба Он Касе ки Ўро таъйин кард, вафодор буд, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Ў вафодор буд. Зеро Ин Шаҳс сазовори ҷалоли бештар аз Мусо шумурда шуд, ба ҳамагон андозае ки биноқунандаи хона аз худ хона иззати бештар дорад. Зеро ҳар хона аз ҷониби касе бино карда мешавад; аммо Он Касе ки ҳама чизро бино кардааст, Худост. Ва Мусо, дар ҳақиқат, дар тамоми хонаи Ў ҳамчун хизматгор вафодор буд, барои шаҳодати он чизҳое ки баъдтар гуфта мешуданд; аммо Масеҳ ҳамчун Писар бар хонаи Худ; ва хонаи Ў мо ҳастем, агар ҷасорат ва ифтихори умедро то охир устувор нигоҳ дорем. Ибриён 3:1–6.

Мусо он банди вафодоре буд, ки Худо ӯро барои барпо намудани хаймаи ибодатгоҳ ба кор бурд, вале Масеҳ, ҳамчун Саркоҳин ва Расул, аз банда Мусо шарафи бештар дорад. Ҳар хона, аз хаймаи ибодатгоҳи Мусо, то маъбади Сулаймон, то маъбади аз нав сохташудаи Хиродус, ки чихилу шаш сол таъмир гардид, маъбади инсонӣ бо 46 хромосомаи он, ва маъбади Миллеритӣ аз соли 1798 то 1844, ҳамашон аз ҷониби Худо бино шудаанд. Дар хати нубуввати зухуроти гуногуни маъбадҳо, ки аз Боғи Адаи оғоз меёбад, сипас баъд аз гуноҳ назди дарвозаи Боғ, ва баъд аз тӯфон дар қурбонгоҳҳо то замони Мусо; се аломати асосӣ инҳоянд: Мусо, Масеҳ ва садӯ чилу чор ҳазор.

Мусо ва Масеҳ алфа ва омегаи Исроили қадимро намояндагӣ мекунанд, ва яқҷо онҳо иттиҳоди инсоният ва Илоҳиятро намояндагӣ менамоянд, ки онро ҳамчунин яксаду чилу чор ҳазор намояндагӣ мекунанд. Ҳангоми расидани фариштаи сеюм, дар боби ёздаҳуми Ваҳй, ба Юҳанно гуфта мешавад, ки маъбадро ҷен кунад, ва ҳангоми расидани ҳамагон фаришта дар 9/11, ба Юҳанно боз гуфта мешавад, ки маъбадро ҷен кунад. Дар ҳар ду ҳолат

ба ӯ гуфта мешавад, ки саҳни 1,260 рӯзаро берун гузорад. Дар соли 2023, ҳамон фаришта расид, ва акнун халқи Худо даъват мешаванд, ки маъбадро чен кунанд. 1,260 рӯз, ё се рӯз ва ним, дар соли 2023 ба анҷом расиданд, ва аз он нуқта то каме пеш аз қонуни якшанбе маъбад бояд барафрошта шавад. Соли 2024 оғози гузоштани таҳкурсиرو нишон дод, ва он исёнро ҳамчун гурӯҳе ошкор намуд, ки «рӯзи чизҳои хурдро хор мешумориданд», ва бар зидди муайянсоии Миллер аз он рамзе, ки рӯёро барпо мекунад, эътироз менамуданд.

Ва каломи Худованд бар ман нозил шуда, гуфт: «Дастҳои Зеруббобил таҳкурсии ин хонаро гузоштаанд; дастҳои ӯ низ онро ба анҷом хоҳанд расонд; ва ту хоҳӣ донист, ки Худованди лашкарҳо маро назди шумо фиристодааст. Зеро кист, ки рӯзи чизҳои хурдро ҳақир шуморад? Зеро онҳо шод хоҳанд шуд, ва шоқулро дар дасти Зеруббобил бо он ҳафт хоҳанд дид; онҳо чашмони Худованданд, ки дар тамоми замин ба ҳар сӯ мегарданд». Закарё 4:8–10.

Рад кардани муайянкунии Миллер, ки ин Рум аст, ки рӯёро барқарор месозад, маънои рад кардани бунёдхоро дорад, ва ин ҳамон аст, ки «рӯзи чизҳои хурдро хор шумурдан». Ҳаракати миллерӣ ҳаракати алфай фариштагони якум ва дююм буд, ва ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор ҳаракати омегаи фариштаи сеюм аст. Он бисту ду маротиба аз алфа пурқувваттар аст. Ба ин маънои нубувватӣ, бунёдҳои ҳаракати миллерӣ «рӯзи чизҳои хурд» мебошанд. Хор шумурдани ҳар як ҳақиқати бунёдӣ, ки бар ду чадвали Ҳабаккук ифода шудааст, ба марг меоварад, зеро рӯёе, ки дар ояти чордахуми Дониёл ёздаҳ барқарор шудааст, ҳамон рӯёест, ки Сулаймон муайян кардааст.

Ҳар ҷо ки рӯё нест, қавм ҳалок мешавад; аммо касе ки шариятро нигоҳ медорад, хушо ба ҳоли ӯ. Масалҳо 29:18.

Рӯи чомабанд аҷоиб аст, зеро он муайян месозад, ки санги кунҷии таҳкурсии ҳамзамон ҳудии рӯи чомабанд низ мебошад, вале бо қудрате бисту ду баробар бештар. Озмоиши асосии алифои соли 2024 паёми муҳри берунаи зехнӣ буд, ва озмоиши маъбади омегаи соли 2026 паёми муҳри ботинии рӯҳонӣ мебошад. Яке тасвир ва нишони ҳайвонро муайян мекунад, ва дигаре тасвир ва нишони Худоро. Он озмоиши ботинии омега бо ду рамзи хоби Миллер ифода меёбад, ки бояд дар заминаи рӯйдодҳои рӯзҳои охир таъриф карда шаванд. Анбор чист? ва ғизо чист?

Мо ин масъалаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Издивочи яҳудиён дар замони Исо дар се марҳилаи асосӣ сурат мегирифт, ки аксаран дар тӯли чанд моҳ ё як сол тӯл мекашид. Қадами аввал издивочи қонунӣ буд, ки хостгорӣ номида мешуд; дар ин марҳила издивоч аз лиҳози қонунӣ барқарор мегардид, аммо арӯсу домод аз ҳам ҷудо мемонданд, дар ҳоле ки домод ба хонаи падараш бозмегашт, то барои арӯси худ ҷойе омода созад. Аз ҳамин сабаб Марям, зани Юсуф, ҳатто пеш аз он ки онҳо бо ҳам зиндагӣ кунанд, зани ӯ номида мешуд. Бевафой дар ин давра зино ҳисобида мешуд.

Давраи интизорӣ номуайян буд ва метавонист рӯзҳо, ҳафтаҳо ё моҳҳо давом кунад. Ин номуайяни унсури муҳими ин масал аст. Падар метавонист то як сол мунтазир шавад, то

поқдомани арӯсро тасдиқ намояд. Домод рӯзи дақиқ ё соати бозгашти худро эълон намекард, зеро ин қарори падараш буд, ки муайян кунад кай, бинобар ин арӯс медонист, ки тӯй фаро мерасад, аммо намедонист кай. Ин номуайяни қасдан буд, ва то он даме ки падар ба домод амр намедод, ки рафта арӯси худро бигирад, ҳар он чи ба ин вобаста буд, ба таъхир меафтод.

Вақте ки падар мегуфт: «Бирав ва арӯси худро биёр», домод шабона бо дӯстонаш меомад, нидо бардошта ва карнай навохта. Ин ҳамеша шабона рух медод, то аз сафарҳои дуру дароз дар гармии рӯз, ки дар замини Исроил метавонад тоқатфарсо бошад, пешгирӣ шавад. Машғалҳо ва равшан лозим буданд, зеро ҷароғҳои кӯча вучуд надоштанд, ва роҳпаймой метавонист соатҳо давом кунад. Ибораи воқеии маросимӣ дар издивоҷҳои қадимаи ибриён, ки дар ҷараёни ин роҳпаймоӣҳо эълон карда мешуд, чунин буд: «Инак, домод меояд!»

Духтарони бокира (ҳамроҳдухтарон) дар масал занони тасодуфӣ набуданд; онҳо хизматгори арӯс буданд, ки ҳамроҳи ӯ мунтазир меистоданд, интизор мерафт, ки ба қорвони арӯсӣ ҳамроҳ шаванд, ва вазифадор буданд, ки дар ҳар соат омода бошанд ва равшани худро ҳамроҳ дошта бошанд, то роҳро ба ҳонаи домод равшан созанд. Машғалҳо зуд месӯхтанд, бинобар ин, барои ҳолати сафари тӯлонӣ, овардани равшани изофӣ як зарурат буд. Дар мавриди равшан ҳеҷ гуна сахмгузори умумӣ вучуд надошт.

Таъхир дар ҷараёни қадимии маросими ақди никоҳ ва издивоҷ амри муқаррарӣ буд ва аз назари фарҳангӣ мушките ба шумор намеафт. Таъхирҳо интизор мешуданд, ва ба ҳоб рафтан амри табиӣ буд. Фарқият на дар ҳоб рафтан, балки дар омодагӣ аст, на дар бедор мондан. Бокираҳои нодон, бар хилофи бокираҳои доно, барои таъхир нақша нақшида буданд. Ҳама дар он даврае, ки аз ақди қонунии никоҳ то анҷоми ниҳоии он тӯл мекашид, меҳобиданд, зеро он метавонад як сол идома ёбад.

Пас аз он ки қорвон ба ҳонаи домод расид, зиёфати арӯсӣ оғоз мегардид ва дар баста мешуд ва дигар ҳаргиз боз намегардид, ва деромадагонро дохил намекарданд. Ин бераҳмӣ набуд — ин расм буд, зеро ҳар касе ки баъдтар, пас аз баста шудани дар, тақ-тақ мекард, маънои онро дошт, ки ӯ аз аҳли он қорвон набуд.

Исо тасвиреро ихтироъ намекард, ва ӯ барои ин масал ҳеҷ шарҳе надод, чунон ки бисёр вақт чунин мекард. ӯ ба додани шарҳ ниёзе надошт, зеро ҳамаи ин ҷузъиёти фарҳангӣ барои шунавандагони ӯ комилан фаҳмо буданд. Исо издивоҷи воқеии шарқиро дар назар дошт, на як абстраксия.

Тафсилот пурра боқӣ мемонанд, ҳам аз шаҳодати ибронӣ ва ҳам аз таърихнигорони давраҳои румӣ ва ҷонӣ.

Мишна (асри II милодӣ, вале русуми оинҳои давраи Маъбадро то соли 70 милодӣ ҳифзкарда)

Талмуд (маҷмӯаи дертар, вале иқтибосовар аз амалияи пешин)

Юсуфус (таърихнигори яҳудии асри I)

Литургия ва баҳсҳои ҳукукии тўйи раббонӣ

Нозирони юнонию румии Яҳудоя

Юсуфус «дастури никоҳи» мураттаbero пешкаш намекунад, аммо тафсилоти ҳуқуқӣ ва фарҳангие, ки ӯ пешфарз мегирад, дақиқан бо тавсифҳои Мишна/Талмуд мувофиқат мекунад. Манбаи калидӣ Мишна мебошад.

Ин масал ба шунавандаи яҳудии асри якум чунон саҳт таъсир мекард, зеро дар Матто 25 ҳеҷ чиз ба шарҳ ниёз надошт. Омадани нисфишабона амри маъмул буд, ҷароғҳо ва равшан чизҳои ошкоро зарурӣ буданд, ва таъхир миёни ақди қонунии никоҳ ва роҳпаймоии нисфишабона амри интизоршаванда буд, ва дари баста тартиби маъмулӣ ба шумор мерафт! Бокирагоне ки берун монданд, шарманда буданд, ва барои шунавандагони яҳудии давраи Исо, шарми бокирагони нодон қомилан сазовор буд. Азбаски шунавандагони Исо маросимро ба ҳубӣ медонистанд, онҳо ба бокирагони нодон ҳеҷ ҳамдардӣ намекарданд, зеро ҳама медонистанд, ки омодагӣ масъулияти мутлақӣ ҳар бокирае буд, ки барои иштирок дар он роҳпаймоӣ даъват мешуд. Ин ҳақиқатҳо барои шунавандагони яҳудӣ он қадар ошкор буданд, ки Исо ҳаргиз ниёз надошт, ки барои ин масал ҳеҷ шарҳе диҳад.